

РЕЙ БРЕДЪРИ ЖЕНИ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

chitanka.info

Сякаш бе запалена светлина в зелена стая.

Океанът пламна. Бяла фосфоресценция се размърда и се надигна като мъгла над морето в есенна утрин. Мехури се надигнаха от гърлото на някакво скрито морско дефиле.

Бе като мълния, ако приемем морето за зелено небе. И усещаше. Бе стара и прекрасна. Издигна се лениво от дълбините. Черупка, тревичка, мехур, водорасло, проблясък, шепот. В недрата ѝ се спотайваха подобни на мозъци корали, приличащи на очи семки на жълт келп, морска трева като коса. Растеше с приливите, с вековете, събираше и трупаше и съхраняваше в себе си самоличности и древна прах, мастила на октоподи и всички дребни неща на морето.

Докато не започна да усеща.

Бе блестящ зелен разум, дишащ в есенното море. Нямаше очи, но виждаше, нямаше уши, но чуваше, нямаше тяло, но чувстваше. Бе част от морето. И бидейки морска, можеше да бъде единствено жена.

По никакъв начин не приличаше на мъж или жена. Но имаше женско поведение — подмилкващо се, лукаво, потайно. Движеше се с женска грация. Съдържаше цялото коварство и злина на суетна жена.

Тъмни води се носеха и се смесваха със странна памет по пътя към различни течения. Във водата имаше карнавални маски, рогове, серпантини, конфети. Минаваха през цъфтящата маса на дългата зелена коса като вятър през клоните на старо дърво. Кори от портокал, салфетки, листа, черупки от яйца и обгорели съчки от нощни огньове на плажа — всички отпадъци от мършави хора, вървящи по самотните пясъци на островите-континенти, хора от каменни градове, които се понасяха с рев в метални демони по бетонни магистрали и изчезваха.

Зелената коса се издигна в прохладния утринен въздух, като проблясваше и се пенеше. Остана да лежи в мъртвото вълнение след дългото формиране в мрака.

Вслушваше се в брега.

Мъжът беше там.

Бе почернял от слънцето, със силни крака и здраво тяло. Всеки ден трябваше да слиза до морето, да влиза в него, да плува. Но той не помръдна. На пясъка имаше и жена — жена с черен бански, която лежеше до него, говореше тихо и се смееше. Понякога се държаха за ръце, понякога слушаха музика, звучаща от малко шумно устройство.

Фосфоресценцията увисна тихомълком на вълните. Сезонът бе към края си. Септември. Всичко затваряше.

Всеки момент можеше да си замине и да не се върне никога.

Днес трябва да влезе във водата.

Двамата лежаха сгорещени на пясъка. Радиото свиреше тихо, жената с черния бански се размърдваше от време на време, без да отваря очи.

Мъжът продължаваше да лежи, без да повдига глава. За възглавница използваше мускулестата си лява ръка. Пиеше слънчевите лъчи с лице, с отворена уста, с ноздри.

— Какво има? — попита той.

— Сънувах кошмар — отвърна жената с черния бански.

— Сънувала си посред бял ден?

— Не ти ли се е случвало да сънуваш следобед?

— *Никога* не сънувам. Никога през живота си не съм сънувал.

Тя продължи да лежи. Пръстите ѝ трепереха.

— Господи, ама че ужасен сън беше.

— За какво?

— Не знам — отвърна тя, сякаш наистина не знаеше. Сънят бе толкова лош, че го беше забравила. И сега се мъчеше да си го спомни със затворени очи.

— Нещо за мен — рече той и се протегна лениво.

— Не — отвърна тя.

— Напротив, за мен е бил. Бил съм с някаква друга жена, ти си ни хванала и някъде в бъркотията се оказвам с куршум в главата или нещо такова.

Тя трепна неволно.

— Не говори така.

— Да видим — продължи той. — С каква жена бях? Мъжете предпочитат блондинки, нали така?

— Моля те, стига си се гаврил. Не ми е добре.

Той отвори очи.

— Нима сънят ти е подействал толкова силно?

Тя кимна.

— Винаги когато сънувам през деня, после не съм на себе си.

— Съжалявам. — Той хвана ръката ѝ. — Мога ли да направя нещо за теб?

— Не.

— Да ти донеса сладолед? Кока-кола?

— Много мило от твоя страна, но не. Ще ми мине. Просто последните четири дни нещо не са наред. Вече не е като в началото на лятото. Нещо се случи.

— Но не помежду ни.

— Не, разбира се, че не — бързо рече тя. — Но нямаш ли чувството, че понякога *местата* се променят? Дори такива неща като кея, въртележките и тъй нататък. Дори хотдозите са с различен вкус тази седмица.

— Как така различен?

— Имат вкус на старо. Трудно ми е да ти го обясня, но изгубих апетит и вече искам почивката да свърши. Наистина. Сега най-много от всичко ми се иска да си ида у дома.

— Утре е последният ни ден. Знаеш колко много означава за мен тази допълнителна седмица.

— Ще се опитам да издържа — рече тя. — Само това място да не ми се струваше така странно и променено. Не знам. Изведнъж просто ме обзе желание да скоча и да избягам.

— Заради съня ли? Онзи с блондинката и внезапната ми кончина?

— Недей! Стига си говорил за смърт!

Тя се премести съвсем близо до него.

— Само да знаех какво беше...

— Спокойно. — Той я погали. — Ще те пазя.

— Не, не мен, а теб — прошепна тя в ухото му. — Имах чувството, че съм ти омръзнала... и си се махнал.

— Никога. Обичам те.

— Аз съм глупачка. — Тя се разсмя насила. — Господи, ама че съм глупачка!

Продължиха да лежат мълчаливо под слънцето. Небето се извисяваше над тях като похлупак.

— Знаеш ли — замислено рече той, — и аз донякъде долавям онова, за което говориш. Мястото наистина се е променило. *Има* нещо различно.

— Радвам се, че си го забелязал.

Той поклати сънено глава, усмихна се, затвори очи и се остави на слънцето.

— И двамата сме луди. И двамата сме луди. И двамата.

Тихо, една след друга, на плажа се плиснаха три вълни.

Следобедът продължаваше. Слънцето се движеше по небето бавно като по пасище. Яхтите се люлееха горещи и ослепително бели в залива. Вятърът носеше аромат на пържено месо и прегорял лук. Пясъкът шепнеше и се движеше като отражение в огромно топящо се огледало.

Радиото до тях дискретно мърмореше нещо. Двата лежах като черни стрели върху белия пясък. Не помръдваха. Само клепачите им потрепваха безпокойно, ушите бяха наострени за всеки шум. От време на време езиците им облизваха пресъхналите им устни. Мънички капчици пот избиваха на челата им, за да се изпарят от слънцето.

Той вдигна глава, без да отваря очи, заслушан в жегата.

Радиото въздъхна.

Той отново отпусна глава, за минута.

Тя го усети да се надига. Отвори едно око. Мъжът се подпираше на лакът и гледаше към кея, небето, водата, пясъка.

— Какво има?

— Нищо — отвърна той и отново легна.

— Има.

— Стори ми се, че чух нещо.

— Радиото.

— Не, не е радиото. Нещо друго.

— *Нечие* друго радио.

Той не отговори. Жената усети как ръката му се напруга и отпуска, напруга и отпуска.

— По дяволите. Ето пак.

И двамата се заслушаха; продължаваха да лежат.

— Не чувам нищо...

— Ш-ш-ш! — сгълча я той. — За Бога...

Вълните се разбиваха на брега — безмълвни огледала, купища топящо се шептящо стъкло.

— Някой пее.

— Какво?

— Кълна се, някой пееше.

— Глупости.

— Не, слушай.

Отново се заслушаха.

— Нищо не чух. — Изведнъж ѝ стана много студено.

Той стана. Нямахте нищо в небето, на кея, на пясъка, на сергиите за хотдог. Само втрещена тишина, вятърът леко подухваше над ушите му, носеше се със светлината, гъделичкаше косъмчетата на ръцете и краката му.

Направи крачка към морето.

— Недей!

Той погледна към нея някак странно, сякаш я нямаше. Продължаваше да се вслушва.

Тя усили звука на радиото. Гръмнаха думи, ритъм и мелодия.

— ... намерих си гадже за милион...

Лицето му се изкриви и той рязко вдигна ръка.

— Изключи го.

— На мен пък ми харесва! — Усили звука още повече. Защрака пръсти, залюля тяло, помъчи се да се усмихне.

Бе два часът.

Слънцето изпаряваше водата. Старият кей се протегна с шумен стон в жегата. Птиците бяха като заковани в горещото небе, без да могат да помръднат. Слънцето пронизваше зелените ликьори, миещи кея; удари, улови и полира белотата, носеща се върху накъдрената повърхност.

Бялата пяна, белият като скреж коралов мозък, жълтите келпови зеници, прахта във водата се размърдаха леко.

Почернелият мъж легна на пясъка до жената с черния бански.

Музиката се носеше като мъгла от водата. Нашепваше за дълбоки приливи и отминали години, за сол и пътешествия, за близки и познати странности. Звучеше като вода на плажа, като тих дъжд, като нежни движения в дълбините. Пееше с изгубен във времето глас от огромна раковина. Шепот и въздишка на вълни в изоставените коруби на натоварени със съкровища кораби. Шепот на вятър в гол череп, изхвърлен на горещия пясък.

Но радиото върху чаршафа свиреше по-силно.

Лека като жена, фосфоресценцията потъна уморено и се отдръпна. Оставаха само още няколко часа. Всеки момент можеха да

си тръгнат. Само да влезе във водата, поне за миг, за съвсем кратък миг. Мъглата се размърда безшумно при идеята за лицето и тялото му във водата, дълбоко под повърхността. Уловен, задържан, дръпнат десет фатома надолу в потока, в който двамата се гърчат и въртят безумно, надолу към скритата бездна.

Водата отнема огъня от тялото му, белият коралов мозък, скъпоценните пращинки, солените воали поглъщат горещия дъх от разтворените му устни.

Вълните отнасят нежната променлива пяна на мислите ѝ в плитчините, сгорещени като баня под лъчите на слънцето.

Не бива да си отива. Тръгне ли си сега, никога не ще се върне.

Сега. Студеният коралов мозък се носеше леко. *Сега.* Зовеше го през горещия неподвижен въздух на ранния следобед. *Влез във водата. Хайде. Ела.*

Жената с черния бански завъртя копчето на радиото.

— Внимание! — изкрещя кутията. — Днес и само днес можете да си купите нова кола при...

— Господи! — Мъжът се пресегна и спря писъците. — Трябва ли да е толкова силно!

— Така ми харесва — отвърна жената с черния бански, загледана през рамо към морето.

Три часът. Слънцето изпълваше цялото небе.

Плувал в пот, той се изправи.

— Влизам да се изкъпя.

— Първо ще ми донесеш ли един хотдог?

— Не можеш ли да изчакаш да се топна?

— Моля те — нацупи се тя. — *Сега.*

— С всичко ли?

— С всичко. И ми донеси *три*.

— Три? Господи, ама че апетит! — Мъжът изтича към малкото кафене.

Тя го изчака да се отдалечи. Изключи радиото. Заслуша се. Не чу нищо. Гледаше към водата, докато от отблясъците и слънчевите зайчета не я заболяха очите.

Морето се бе успокоило. Само съвсем слаби вълнички отразяваха безкрайно слънчевите лъчи. Отново присви очи към водата и се намръщи.

Мъжът дотича обратно.

— По дяволите, ама че горещ пясък! Изгори ми стъпалата! —
Просна се върху чаршафа. — Действай!

Тя взе единия хотдог и мълчаливо започна да го яде. След като
свърши, му подаде останалите два.

— Вземи, дояж ги. Май очите ми са по-големи от стомаха ми.

Той мълчаливо почна да яде.

— Следващия път — каза, докато дъвчеше — не искай повече,
отколкото можеш да поемеш. Ама че разхищение.

— Вземи, сигурно си жаден. — Тя отвори термоса. — Допий
лимонадата.

— Благодаря. — Допи я. После плесна доволно с ръце. — Е, а
сега скачам във водата.

Погледна нетърпеливо блестящото море.

— Само още нещо — внезапно се сети тя. — Ще ми вземеш ли
бутилка плажно масло? Че това свърши.

— Няма ли в чантата?

— Всичкото свърши.

— Да беше ми казала, когато бях за хотдог — промърмори той.
— Добре де. — И отново побягна, подскачаше по горещия пясък.

Когато се отдалечи, тя извади наполовина пълната бутилка
плажно масло от чантата си, отви капачката и изля съдържанието, като
внимателно го засипваше с пясък. През цялото това време гледаше към
морето и се усмихваше. После стана, отиде до водата и погледна в
морето, претърсваше безбройните мънички вълни.

Няма да го имаш, помисли си. Който или каквото и да си, той е
мой и ти няма да го получиш. Не знам какво става. Нищо не знам.
Знам само, че ще заминем с влака в седем вечерта. И утре няма да сме
тук. Затова можеш просто да си стоиш и да чакаш, океан, море или
каквото там си. Прави каквото искаш. Не можеш да се сравняваш с
мен.

Взе едно камъче и го хвърли в морето!

— На ти! — извика.

Мъжът стоеше до нея.

— Ох! — Тя отскочи назад.

— Хей, какво ти става? Какво си мърмореше?

— Мърморех ли си? — изненада се тя. — Къде е маслото? Ще ми намажеш ли гърба?

Той напълни шепата си с жълтото масло и започна да масажира златистия ѝ гръб. От време на време тя поглеждаше коварно морето и кимаше, сякаш казваше: „Ето, виждаш ли? Ха-ха, пукни се!“

— Готово. — Той ѝ подаде бутилката.

Вече беше нагазил във водата, когато тя извика.

— Къде отиваш! Ела тук!

Той се обърна, сякаш я виждаше за първи път.

— За Бога, какво има?

— Преди малко яде и пи... не можеш да влизаш сега в морето, ще се схванеш!

Той се усмихна презрително.

— Бабини деветини.

— Въпреки това ела тук и изчакай поне час, чуваш ли? Няма да позволя да ти се схване крак и да се удавиш.

— Ох — с досада въздъхна той.

— Ела. — Тя се обърна и той я последва, като поглеждаше назад към морето.

Три часът. Четири.

Промяната настъпи в четири и десет. Жената с черния бански я забеляза и си отдъхна. Облаците се събираха от три часа. Сега внезапно от залива се спусна мъгла. Рязко застудя. Задуха вятър. Появиха се още по-тъмни облаци.

— Ще завали — каза тя.

— Май страшно се радваш — отбеляза той, седеше със скръстени ръце. — Последен ден ни е, а ти се радваш на облаците.

— Синоптикът каза, че ще има бури цяла нощ и утре — призна тя. — Май няма да е зле да си тръгнем довечера.

— Ще останем, може пък да се изясни. Много ми се иска още един ден плуване. Днес още не съм влизал във водата.

— Затова пък си приказвахме и ядохме, прекарахме си чудесно. Виж само как мина времето.

— Да — рече той, разглеждаше ръцете си.

— Виж ти! Капна ми на носа! — Разсмя се глупаво на капката. Очите ѝ отново бяха блеснали и млади. Почти тържествуваше. — Ах,

дъжд!

— Защо си толкова радостна? Какво му е хубавото на дъжда?

— Ставай, заваля! Помогни ми да съберем чаршафите. Ще трябва да тичаме!

Той бавно вдигна чаршафа, потънал в мисли.

— Дори не поплувах за последно, по дяволите. Отивам да се топна. — Усмихна ѝ се. — Само за минутка!

— Не. — Тя пребледня. — Ще настинеш и ще трябва да те лекувам!

— Добре, добре. — Обърна гръб на морето. Дъждецът продължаваше да вали.

Тя тръгна пред него към хотела. Тихичко си затананика нещо.

— Чакай малко! — каза той.

Тя замръзна. Не се обърна. Само чу гласа му.

— Има някой във водата! — извика той. — Дави се!

Тя не помръдна. Чу го как се отдалечава тичешком.

— Изчакай ме! — извика той. — Веднага се връщам! Там има някой! Май е жена!

— Спасителите ще я измъкнат!

— Как ли не! Няма ги вече, късно е! — Тичаше надолу към брега, към морето, към вълните.

— Върни се! — изкрещя тя. — Там няма никого! Недей! Недей!

— Не се безпокой, веднага се връщам! — извика той. — Тя се дави, не разбираш ли?

Мъглата се сгъсти, дъждът заваля по-силно, бяла светлина припламна във вълните. Той тичаше, жената с черния бански тичаше след него, изпускаше плажни принадлежности по пътя, плачеше със сълзи.

— Недей! — Тя протегна ръце.

Той скочи в надигналата се тъмна вълна.

Жената с черния бански остана да чака в дъжда.

В шест часа слънцето залезе някъде зад черните облаци. Дъждът барабанеше тихо по водата.

Под водата се движеше бяла светлина.

Нежната форма, пяната, морската трева, дългите кичури странна зелена коса лежаха в плитчините. Сред проблясващите искрици, дълбоко под водата, беше мъжът.

Крехки. Мехурчетата пяна се надигаха и се пукаха. Белият като скреж коралов мозък иззвъня от допир на камъче с мисъл, изчезнала тъй бързо, както се бе появила. Мъже. Крехки. Чупят се като кукли. Не стават за нищо, съвсем за нищо. Една минута под водата и им прилошава, не ти обръщат внимание, повръщат, започват да ритат, а после изведнъж просто лягат, без да правят нищо. Абсолютно нищо. Странно. И много разочароващо след толкова дни чакане.

Какво да прави с него? Главата му се люлее отпуснато, устата му е отворена, клепачите му са отпуснати, очите — изцъклени, кожата му преbledнява. Глупав мъж, събуди се! Събуди се!

Водата се понесе край него.

Мъжът лежеше отпуснато, вяло, с широко отворена уста.

Фосфоресценцията, зелената коса се оттеглиха.

Бе пуснат. Една вълна го върна на безмълвния бряг. Обратно при жена му, която го чакаше в студения дъжд.

Дъждът валеше върху черните води.

Далеч под оловното небе, от потъналия в здрач бряг, се разнесе женски писък.

Ах... древната прах се размърда бавно във водата... нима не е *типично* по женски? Сега и *тя* не го иска!

В седем часа дъждът се усили. Настъпи нощ и стана толкова студено, че хотелите по крайбрежието трябваше да включат отоплението.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.